12/05/2022

Βαλτέτσι – Η Πασχαλιά του Έθνους

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Παρασκευή 12 του Μάη. Γλυκοχάραμα. Δυο φωτιές σημαίνουν στον απάνω λόφο. Είναι το σύνθημα πως ο Κεχαγιάμπεης και το ασκέρι του τραβάνε για Βαλτέτσι. Με τους δυο τρανούς μπέηδες του Μωρηά, τον Αχμέτ της Κορώνης και τον Κιαμήλ της Κορίνθου, ο Κεχαγιάμπεης φέρνει ίσαμε 12.000 ασκέρι – πεζούρα, καβαλαρία και πυροβολικό. Ακολουθούν άλλοι 3.000 Μωραΐτες Τούρκοι, Φαναρίτες και Τριπολιτσιώτες. Αυτοί τραβάνε και πιάνουν τα πλάγια, τους Αραχαμίτες. Η καβαλαρία πιάνει το Φραγκόβρυσο και χαμηλά, μπροστά στο ταμπούρι του γέρο-Μητροπέτροβα τάσσεται μία άλλη δύναμη. Μια πέμπτη κολόνα πορεύεται νοτιοδυτικά. Οι δικοί μας στο Βαλτέτσι έχουν πια μπλοκαριστεί από παντού.

Στη φρουρά του Βαλτετσίου επικεφαλής στέκει ο Κυριακούλης Μαυρομιχάλης. Ο “λεόντειον έχων την όψιν” οπλαρχηγός, σαν θωρεί ότι πια κλειστήκανε από παντού, φωνάζει «Σωθήκαμε!», όπως δεν τους απόμενε πια παρά να νικήσουν ή να πεθάνουν.

Το τουφεκίδι ανάβει. Δεκατέσσερεις μπαϊραχτάρηδες πάνε να μπήξουν να μπαϊράκια τους στα ταμπούρια μας, μα και οι δεκατέσσερει θερίζονται από ελληνικά βόλια.

Πολύ γρήγορα φτάνει βοήθεια. Είναι ο Κολοκοτρώνης, ο οποίος βρισκόταν στο

Χρυσοβίτσι και είδε τις δυο φωτιές της βίγλας και σήκωσε μεμιάς τα 700 παλληκάρια του. Ανεβαίνει σε μια ράχη, που ίσαμε σήμερα την ονομάζουν του «Κολοκοτρώνη το βουνό». Βάζει χωνί τα χέρια του και μπήγει την αγριοφωνάρα του, να δώσει κουράγιο στον Μητροπέτροβα, που σήκωνε κείνη την ώρα το μεγαλύτερο βάρος:
— Μπάρμπα Μήτρο, ήρθε ο Κολοκοτρώνης με δέκα χιλιάδες κι ο Πετρόμπεης μ' όλους τους Μανιά-τες, βαστάτε και σας φέρνουμε απ' όλα.
Ακούνε οι κλεισμένοι τη φωνή του και ρίχνουν μια μπαταριά από τη χαρά τους.
Σε λίγο φτάνει ο Πλαπούτας μ' οχτακόσιους νοματαίους. Ο πόλεμος φουντώνει. Οι Έλληνες ελπίζουν πως οι Τούρκοι θα τα παρατήσουν και οι Τούρκοι λένε πως οι Γκιαούρηδες θα κιοτήσουν και θα φύγουν.
Όχι, δεν κιότησαν. Κι όχι μονάχα οι άντρες μα και κι αυτή η κυρά, η Σταυριάνα. Η Σταυριάνα ήταν εθελόπονος συστρατιώτης του Κυριακούλη Μαυρομιχάλη και μόνη τόλμαγε και έβγαινε συνεχώς από τον προμαχώνα, εκεί που το βολίδι έπεφτε βροχή, και διένειμε πυριτιδοβολές στους μαχητές. Φέρνοντας στο νού μας τη Σταυριάνα, την ανελέητη κείνη ώρα του πολέμου, τη φανταζόμαστε ίδια η Λευτεριά που περπάταγε ανάμεσα στα βόλια.
Σάμπως λοιπόν, οι Τούρκοι πιάνουν το ταμπούρι το Μητροπέτροβα και κάμουν τονα γιουρούσι πίσω απ' τ' άλλο μπα και τον αφανίσουν. Αυτός ήτονε 70 χρονώ μα το'λεγε η καρδούλα του. Πολεμούσε ορθός μέσα στο ταμπούρι του, του γιόμιζαν τα τουφέκια και του τα έδιναν και σκότωνε καβαλαραίους. 68 χάλασε από δαύτους. Αργότερα το 1833 και όταν πια ήτονε 83 χρόνων, η πατρίδα για το ανδραγάθημά του αυτό τον αντάμειψε με καταδίκη εις θάνατον, με την ευχή όμως «η ποινή του να μεταβληθή από τον Βασιλέα εις δεσμά διά βίου, ώς υπεργήρου και ως αγωνισθέντος υπέρ πατρίδος»...
Εκεί, λοιπόν στο Βαλτέτσι, την ώρα που κρίνεται η τύχη του Έθνους, εκεί η βοήθεια φτάνει η μία μετά την άλλη από τα γύρω στρατόπεδα, με κεφαλές τον Αντώνη και Ηλία Μαυρομιχάλη, τον Πέτρο Βαρβιτσιώτη, τον Γιατράκο, τον Κανέλλο Δεληγιάννη και άλλους. Κάπου κατά τα μεσάνυχτα και ενώ το πιστολίδι ακόμα δεν έχει ντώσει, ο Γέρος σπάει το μπλόκο και μπάζει τροφές στο Βαλτέτσι.
«Μη τυχόν κι έχετε ανάγκη να δυναμώσουμε τ' ασκέρι σας;» τους ρωτά.
Του αποκρίνονται:
«Σεις οι απόξω βαστάτε καλά και μη σας νοιά-ζει για μας.»
Παίρνει να χαράξει κι ο πόλεμος φουντώνει πιότερο. Μα ο Αγαρηνός βλέπει ότι πάει για σίγουρο χαμό και καίει τη μπαρούτη του και κάνει φούντο. Ο Γέρος εκείνη την ώρα βρισκόταν στο ταμπούρι του Αλεξανδρόπουλου και τον τράταρε κρασί και μπουγάτσα. Σαν βλέπει τον καπνό του Αγαρηνού, το αναγνωρίζει μεμιάς ότι είναι σημείο να κάνουνε φευγιό και επειδή το στόμα του ήταν γεμάτο μπουγάτσα και δε μπορούσε να βάλει φωνή, βάζει αμέσως το δάχτυλό του και τη βγάζει και βάζει τις φωνές: «Οι Τούρκοι θα φύγουν καν ριχθήτε επάνω τους!»
Και ο τόπος όλος εβούησε από τη βροντερή φωνή του Γέρου του Μωρηά. Οι

Τούρκοι όπου φύγει φύγει, παρατάνε τα συγύρια τους και τα τσαντήρια τους και τρέχουν να σωθούν. Αυτή η πιλάλα όμως τους πέταξε σε ένα ρέμα. Οι κλεισμένοι στο Βαλτέτσι τους χτυπάνε από μπροστά και πλάγια, ενώ ο Κολοκοτρώνης κι ο Πλαπούτας τους βαράνε από πίσω. Θερίζονται. Ξεσπάει πανικός. Χύνονται τότε στον κάμπο και για ν' αλικοντίσουν τους δικούς μας, ρίχνουνε στη γη μπιστόλες, ντουφέκια, σπαθιά. Αυτά ήτανε θησαυρός για τους Έλληνες και έτσι τρέχανε ποιος θα τα πρωταρπάξει. Οι Τούρκοι βρήκανε τότε καιρό να μπούνε πίσω στην Τριπολιτσά.
Κι απέ από αυγούλα του Μάη μηνός 12 γίνηκε πρωί 13 Μαγιού. 23 ώρες πόλεμος. Και βαστάξαμε και νικήσαμε και τους κάμαμε και πήραν την τρεχάλα. Κι ετσά γίνηκε το Βαλτέτσι ημέρα Πασχαλιάς.
Έλληνες ήσαντε αυτούνοι. Έλληνες παλληκάρια. Έλληνες λεύτεροι. Έλληνες που δεν το 'χανε με τη σκλαβιά. Γιατί η σκλαβιά του Έλληνα δεν του πρέπει. Έτσι είναι.
Κείμενο: Μωραΐτες εν Χορώ